

„Rolf Krake“ kun havde tre Kampskibe: „Lindormen“, „Gorm“ og „Odin“, og at det ene endda ikke maatte betragtes som et af de kraftigste Skibe. Siden den Tid er der bevilget eet Skib, og nu foreligger Regjeringens Forflag med en Fordring paa 12 Millioner. Dette synes vel at være en smul Sum; det synes vel at være Meget, naar man ser tilbage i Tiden, men ser man hen paa Nutiden, spinder den store Sum, eller, rettere sagt, det Udbytte, man kan faae derfor, ganske betydelig. Ser man hen til de største Stater, f. Ex. Italien, ses det, at det sidste Skib, Italien har anskaffet, har kostet 12 Millioner, altsaa det samme, vi skulde vedtage for ti Aar, men se vi hen til vore egne Forhold, skulle vi dømmes efter, hvad vi have, er det to Gange saa meget som Fregatten „Danmark“, eller, efter Bemærkningerne til Lovforslaget, saa meget som to Pandferbatterier, idet der efter Bemærkningerne kræves 14 Millioner til Fuldførelsen af „Helgoland“ og Bygningen af to andre Batterier. Det vilde altsaa efter ti Aars Forløb være muligt at tilbyde Marinen fem Skibe eller syv Skibe i det Tilfælde, at „Rolf Krake“ regnes med, for dermed at gaa ud og møde Fjenden paa Søen og forhindre en Overgang, men hvad er der indtil den Tid? I de første syv Aar vil Flaaden være bunden ved Kjøbenhavn, ved Centralfæstningen, sammen med de gamle Verker, til Forsvar af Byen, og selv efter de syv Aar, naar det store Fort paa Middelgrunden er færdigt, vil et eneste Skib være i Stand til at gaa igjennem Drogden, lægge sig der og fordrø, at vi skulle opgive vor Neutralitet eller se Centralfæstningen beskuet uden at kunne svare med et eneste Skud. Efter de ti Aar, naar alle de 83 Millioner ere anvendte, er det da saa godt? Er der saa en Centralfæstning, som kan forsvare sig, er der saa en Flaade, som kan komme ud og forhindre Overgangen? Ja, det kommer an paa, om Fortene saa ere stærke, om de ligge paa deres Plads, eller om de skulle flyttes, om Grunden er stærk nok til at bære dem — det er noget nyt og uprøvet — om der ikke trænges til betydelig Forsøgelse. Det er først da, om ti Aar, det skal undersøges, og se vi ti Aar tilbage, faae vi ingen god Lillid til det, der først er færdigt om ti Aar. Jeg kan derfor ikke indse, at Forslaget er et saadant, at jeg turde slutte mig til det. Jeg vil derimod slutte mig til Dagsordenen og haabe, at vi maa faae en Regjering, der vil komme med et Forflag, som baade er nationalt og godt.

**Frederiksen:** Naar jeg har bedet om Ordet, er det kun for at tale om et ganske enkelt Punkt, som ganske vist under denne Sags Forhandling er kommet til at spille en meget vigtig Rolle, nemlig, som ærede Medlemmer let kunne tænke sig, Spørgsmaalet om Forbindelsen mellem Skatten og Forsvarssagen. Jeg tilstaaer, at det, første Gang, jeg hørte den ærede Conseilspresident

udtale sig saa bestemt imod denne Forbindelse mellem Skatte-spørgsmaalet og Bevillingen af disse store Udgifter, ikke engang faldt mig ind at tale videre om denne Sag. Det forekom mig, som om der egentlig ingen Anledning var til at dvæle ved denne Uttring af Ministeren, men jeg har ganske vist senere set denne Uttring blive gjentagen ved alle mulige og umulige Leiligheder, jeg har set den blive slaaet fast i Oppløsningsdekreter, komme igjen i Udvalgsforhandlinger og atter vende tilbage i alle Ministrenes Udtalelser, saaledes som det ogsaa skete i hans Udtalelse for kort Tid siden under denne Forhandling. Jeg tilstaaer, at jeg næsten ikke ved, hvorledes jeg skal betegne den ærede Ministers Udtalelse om denne Forbindelse mellem Skatten og Udgifterne anderledes end som høist forunderlig. Jeg kan ikke forstaa, at en Conseilspresident, og allermindst hvorledes en Finantsminister kan yttre noget Saadant, kan gjentage det atter og atter, end sig, hvorledes han kan støtte hele Regjeringens Politik paa, at der ikke maa være nogen Forbindelse, ja, at det endog skal være utiladeligt at tilveiebringe en Forbindelse mellem Besætningen og Udgifterne af saa mange Millioner, som her er Spørgsmaal om. Jeg ser ikke rettere end, at det at ville negte noget Saadant ikke er Andet end at ville negte hele det konstitutionelle og parlamentariske Væsen, thi hvad er Grundlaget for, og hvad gjælder det meste Arbejde i al Verdens parlamentariske Forsamlinger andet end Budgetforhandlingerne og Forhandlinger om Finantslove, der afgjøres gjennem en Mængde Stadier og i Forveien ere forberedte af Administrationen? Hvad ere imidlertid Budgetforhandlingerne, Forhandlingerne om Finantslove Andet end Afveielse af Udgifter og Indtægter, sammenlignede indbyrdes, den ene Indtægtskilde afveiet mod den anden, den ene Udgift afveiet mod den anden, Udgifterne afveiede ved det Tryk, der lægges paa Befolkningen og endelig Indtægterne og Udgifterne afveiede mod hinanden? Det største og det væsentligste Arbejde, som alle Parlamenter, der nogenstunde have existeret, have haft, er en indbyrdes Afveining, en nøiagtig Overveielse af det passende Forhold mellem Indtægter og Udgifter. Gaar det ikke helt igjennem Alt, hvad der hedder konstitutionelle Forsatninger og Parlamenter, ja, jeg kan næsten sige gjennem enhver ordnet Statshus-holdning, thi selv enhver absolut Stat har altid afveiet sit Budget og undersøgt, sammenlignet og afveiet alle de store Udgifts- og Indtægtsposter ved Siden af hinanden. Altsaa selv i de absolutte Stater har man delt denne Anskuelse. En lignende Sammenheng er der ogsaa med Hensyn til den foreliggende Sag, og naar den ærede Minister negter denne Forbindelse mellem Skatte-spørgsmaalet og Udgifterne kan jeg ikke betegne det anderledes end som et høist befjenderligt Indfald. Det er ganske vist, at det neppe vilde falde